

ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΔΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

[Πατραικὸν σκαλάθουρα]

MIAN ἡμέραν — δηλαδή συγγνώμην, ἤθελα νὰ εἶπω μίαν ἑσπέραν, χωρὶς βεβαίως καὶ τὸ πρῶτον μεταχειριζόμενος, νὰ θεωρηθῶ ἀνακριθῆς περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἀφοῦ γνωστὸν τυγχάνει ὅτι σήμερον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ τοκισταί, καὶ οἱ μεσίται, καὶ οἱ ἱατροί, καὶ οἱ φαρμακοποιοί, καὶ οἱ ὑπουργοί, καὶ οἱ βουλευταί, καὶ οἱ δικηγόροι, μάλιστα δὲ—καὶ τοῦτο μεταξὺ μας—πρὸ παντὸς οἱ δικηγόροι, κατορθώσαντες, δὲν ἤξεύρω διὰ ποίας μαγικῆς μεθόδου, ν' ἀναστρέψωσι τὰ πάντα, μετέβαλον κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὰς ἡμέρας εἰς νύκτας καὶ τὰνάπαλιν, καὶ παρουσιάζουν ὅλα τὰ πράγματα, εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἢ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν, ἀμοιβαίως ἀπατώμενοι, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ἄρχοντος πάντων καὶ πασῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πατρός... *Διαβόλου!*

Α' propos! . . Μίαν ἑσπέραν λοιπὸν θερινήν, ἔσχον τὴν ἀλόκοτον ἰδέαν νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ σπουδάσω τὰ ἐνδότερα τοῦ . . . *Παραδείσου*, ὡς ὁ Στάνλεϋ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἐπέμεινα μάλιστα εἰς τὴν ἰδέαν μου τοσοῦτον, ὥστε ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον καὶ τὴν ἐπραγματοποίησα, χωρὶς παντάπασι νὰ τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶ παράφρων καὶ χωρὶς βέβαια νὰ λάβω χρεῖαν πτερυγῶν, ὡς ὁ Ἴκαρος, διὰ νὰ πετάξω εἰς τοὺς Οὐρανούς, ἀφοῦ ὁ *Παράδεισος* εὐρίσκετο ἐγγύς μου, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμοῦ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, κάτω εἰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς

ὅποιας ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, προκειμένου μάλιστα κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ παίξῃ σπουδαῖον ρόλον, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ *Παραδείσου*—*terribile dictu*—αὐτὸς ὁ ἄρχων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀπόβλητος τῶν οὐρανῶν πατήρ . . . *Διάβολος!* Προφανὲς τὸ σφάλμα τοῦ Δημιουργοῦ ἐξορίσαντος τῶν Οὐρανῶν τοιοῦτον πρακτικὸν νοῦν, προτιμῶντα, ἀντὶ νὰ μεταρσιούται εἰς τὰ Οὐράνια, ὅπως μερικοὶ νεφελοβάμονες, νὰ ἀφιεροῦται, ὅπως οἱ χρηματισταί, ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ κατορθοῦντα, ὅταν καὶ ὅπως τοῦ καπνίσῃ, νὰ καταβιβάξῃ εἰς αὐτὰ καὶ τὰ Οὐράνια !

*
* *

Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ *Παραδείσου* ! Πόσον ὠραῖα ζῶσιν ἐκεῖ μέσα οἱ ἄνθρωποι καὶ πῶς παρέρχονται ἡδέως αἱ πανευδαίμονες ὄραι ! Καὶ διὰ τί ὄχι ; Τίς ἄλλος εὐτυχέστερος τῶν τρισμακάρων ἀνθρώπων τούτων, ὧν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ; Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι καὶ ἐκεῖ, ὅπως εἰς τὴν Γῆν, ἔχουσι καθημερινὰς σκηρὰς αἱματηρὰς καὶ μᾶλλον τραγικὰς ἐκείνων τὰς ὅποιας ἀναγράφουσιν ἐπὶ τῆς γῆς αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες, οὐδὲν ἧπτον τῇ θείᾳ συνάσει ὅλα τὰ σκηρικὰ αὐτὰ παρέρχονται ἀναιμωτεῖ καὶ τὰ διεστῶτα μέρη ταχέως συμβιβάζονται διὰ τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστάσεως. Βλέπετε ὅτι ἐκεῖ αἱ διαφοραὶ λύονται διὰ διαδικασίας συνοπτικωτέρας ἐκείνης ἢ ἀκολουθοῦσι τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια !

Εὐτυχεῖς ἄνθρωποι τοῦ *Παραδείσου* οἱ κάτοικοι ! Εὐρον ἐκεῖ στρατηγούς καὶ αὐτοκράτορας, δοῦκας καὶ μαρκησίους, ἱππότες καὶ ναυάρχους καὶ ὑπουργούς καὶ κόμητας, τοὺς ὁποίους εἰς τὴν γῆν ἐγνώρισα παντοῖα μηχανοκίνητους καὶ ὑπὸ πολλῶν δειρῶν ἀφορήτων κατατρυχομένους, εἶδον νὰ συμποσιάζωσι καὶ εὐωχοῦνται εἰς καλλιμάρμαρα καὶ πολυδαίδαλα μέγαρα, ἐν Ἀσιατικῇ τρυφῇ, δίδοντες γεύματα ἡγεμονικά, οἱ μέχρι τῆς χθὲς ἔτι πεινῶντες καὶ διψῶντες εἰς τὴν Γῆν καὶ ἀνεμνήσθην τότε τοῦ προφήτου λέγοντος «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται». Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐντὸς τοῦ *Παραδείσου* ἡ ὄρεξις ἐπιτείνεται καταπληκτικῶς, διὰ τοῦτο δὲ οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων του μὴ ἀρχοῦμενοι εἰς τὰ παρατιθέμενα αὐτοῖς πλούσια γεύματα, ἐν οἷς κατὰ τὸ πλεῖστον κυριαρχοῦσι τὰ . . . μακαρόνια, κατέρχονται συνήθως εἰς τὴν Γῆν, καταφεύγοντες εἰς τὸν ἐπίγειον . . . πατσᾶν τῆς νυκτός ! Μὴ παραξενεύεσθε ἔχει μερικὰς ἐλλείψεις καὶ ὁ Οὐρανὸς ὅπως ἔχει καὶ ἡ Γῆ τὰς ἰδι-

κας της. "Οπωσδήποτε ὁμως οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς τοῦ *Παραδείσου* δικαιοῦνται ἡγεμονικῶς τοῦτο τοῦλάχιστον κατώρθωσα νὰ ἀντιληφθῶ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἔτριβα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα πεισθῶ ἐὰν πραγματικῶς τὸ *ἄϊ-λάϊφ* τὸ ἀφρόγαλα τῆς θείας ἐκείνης κοινωνίας ἀπετέλουν σχαχροποιοὶ καὶ βυρσοδέψαι, ἐμβαλωματαὶ καὶ... *ἐνλοσχῖσται*, ἐμακάριζα δὲ τοὺς δυστυχεῖς τῆς Γῆς κατοίκους βλέπων πρὸ ἐμοῦ ἐπαληθεῦον τὸ ῥητὸν τῆς Γραφῆς «ὄν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει!»!

* *

'Αλλ' ὁμως — παράδοξον τοῦτο καὶ ἀληθῶς ἀκατανόητον — ἐγνώρισα ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἐνόμιζα προεξωφλημένους εἰς τὴν αὐτοῦ παμμιαρρότητα τὸν *Διάβολον* καὶ τοὺς ἐφантаζόμενους στένοντας καὶ τρέμοντας εἰς τὰ τάρταρα τοῦ "Αδου ὅπου ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ἐγνώρισα ἐπὶ τῆς Γῆς μερικὸς τυχοδιώκτας, οὓς ἐφантаζόμενους ἤδη εἰδεχθεῖς καὶ φρικώδεις εἰς τὴν πίσσαν τῆς κολάσεως καὶ τοὺς εὖρον ὄλους ἐκεῖ κραταιοὺς καὶ πανισχύρους μὲ δόξας καὶ τιμὰς καὶ πλοῦτη καὶ βασιλικὰ διαδήματα! Καὶ διὰ τί τάχα; "Ἐπρεπε νὰ ἀπορῶ ἀφοῦ ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ *Παραδείσου*, μετ' αὐτῶν εὕρισκετο καὶ ὁ ἄρχων *Διάβολος*; Καὶ τοῦτο ἦτο δι' ἐμὲ μυστήριον ἀνεξιχνίαστον· ἐπῆλθεν ἄρα γε συνδιαλλαγή τις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ "Υψίστου, ἢ ὁ *Διάβολος* ὑποτάξας τὴν γῆν εἰς ἑαυτὸν ἐξεστράτευσε καὶ κατὰ τῶν *Οὐρανῶν* ἵνα ὑποτάξῃ καὶ αὐτοὺς ὑπὸ τὸ κράτος του, ἢ, ὅπερ μοὶ ἐφάνη πιθανώτερον, παραπέσας τὸν "Ἄγιον Πέτρον μὲ κἀνὲν βαρὺ βαλάντιον», ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀφοῦ τὸ γρηῆμα εἶνε τὸ ὄπλον του, ἢ ἰσχύς του, τὸ κράτος του, ἢ δεξιὰ του χεῖρ, κατώρθωσε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰς κλειῖδας τῶν πυλῶν τοῦ *Παραδείσου*, ὡς ἡ Σκύλλα παρὰ τοῦ Θουρίου τὰς κλειῖδας τῶν πυλῶν τοῦ Μεγαρικῶ τείχους;

* *

Καὶ ἠπόρουν καὶ ἐθαύμαζα καὶ ἐσταυροκοπούμην — μὲ τὴν ἀριστεράν μου ὁμως γείτρα — ὅτε, ὡς ἀπὸ *Μηχαριῆς* Θεός με ἐξήγαγε τῆς ἀμηχαρίας ὁ *μηχαρικὸς* τοῦ *Παραδείσου*! "Ἄλλο δὲ πάλιν μυστήριον ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου, διότι ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν δι' ἐμὲ παράδοξα καὶ ἀκατανόητα· ποία λοιπὸν *Σχολὴ Τεχνῶν* ἀνηγόρευσε *μηχαρικόν*, *μηχανουργόν*, *μηχανογράφον*, ὅπως θέλετε, τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν Γῆν ὄλοι ἐγνώρισαμεν

ὡς διανομέα καὶ τοιχοκολλητὴν θεατρικῶν προγραμμάτων καὶ πάντοτε ὡς παραμάγειρον τῶν ἐκάστοτε μουσικῶν τῆς πόλεως ἡμῶν θιάσων ; Ἡ μήπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπιφοιτήσαν ἐπὶ τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του, τὸν κατέστησε γνώστην τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Παραδείσου, ὡς κατέστησε τοὺς Ἀποστόλους σοφοὺς ; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω τίποτε καὶ ἔμπλεως συγκεχυμένων ἰδεῶν δι' ὅσα παράδοξα εἶδον, ἔσπευσα νὰ φύγω ἐκεῖθεν, φοβούμενος μήπως περιπλεχθῶ εἰς μηχανογραφίας, ρίψας μόνον λοξὸν βλέμα ἐπὶ τοῦ πίνακος τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ῥάχews του ὁ αὐτοχειροτόνητος μηχανικὸς τοῦ Παραδείσου, ὁ γνωστὸς Ἐπαμεινώνδας ὁ ἐπιλεγόμενος Πιπελές, ἐφ' οὗ ἀνέγνωσα : «Τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὸ πολὺκροτον καὶ διδακτικὸν καὶ πολὺπλοκον καὶ συγκινητικὸν δρᾶμα : Ὁ Διάβολος ἢ... ὁ κόμης τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ !

* *
“

Καὶ ὡς ἐν ἐπιλόγῳ : Ἀπὸ τοῦ Παραδείσου εἰς τὴν Κόλασιν ! Διότι μετὰ τὸ σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον κατεδίκασε τὴν πόλιν μας ὁ ἐργολάβος τοῦ φωταερίου, εἰς τὴν κόλασιν πραγματικῶς ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμην ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γῆν, καὶ μετὰ τὴν ἐκουσίαν εἰς τὸν Διάβολον μετάβασίν μου, ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ στείλω εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐργολάβον τοῦ φωταερίου, ἵνα λάβῃ ἐκεῖ μέσα ἐν διδακτικώτατον μάθημα καὶ ἰδῇ πόσον ὠραιότερον διάγει ὁ Διάβολος ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς ἡμᾶς ἀστοὺς τῆς Πελοποννησιακῆς πρωτεύουσῆς !

Ἐκ Πατρῶν κατὰ Σεπτέμβριον 1893.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

